

LBRIS

We know
books



SCÂNTEI DE VIAȚĂ

CONTINUAREA VOLUMULUI *DRUMUL TIMPULUI*

JANET B. TAYLOR

EDITURA
UNICART

CAPITOLUL 1

DECAPITARE.

„A decapita“, *verb. Provine din limba latină și înseamnă* „a despărți capul de trunchi“.

S-a întâmplat în dormitor. Mai exact în dormitorul meu, deși mi se părea bizar să consider că această cameră, care fusese odată somptuoasă, decorată cu catifea, marmură și mobilier de colecție atât de masiv și de solid, încât ar fi supraviețuit cu ușurință Apocalipsei, era chiar camera mea. Întocmai ca regina balului la finalul unei nopți de destrăbălare, nu mai păstrase decât vagi urme ale eleganței de odinioară.

Nu că aș fi știut din proprie experiență cum stă treaba cu balurile de liceu. Dar mai citim și noi.

După încă o zi în care m-am simțit stoarsă de puteri, incluzând trei ore de instrucție cu pumnalul, mușchii mei erau ca niște sfori întinse și deja mă bucuram la gândul că mă puteam cufunda în salteaua confortabilă a patului meu, chiar dacă mai avea cratere pe ici, pe colo. Așa că,

atunci când am împins ușa, mi-a luat puțin să mă dumi-
resc ce vedeam. Am împietrit în fața urmelor de distru-
gere completă și iremediabilă întinse pe podeaua hârjăită
de vreme, dar creierul meu, care nu mă lăsa niciodată la
greu, a și început să catalogheze ororile.

Membre desfăcute, îndoite. Haine sfâșiate, gheme de
păr mătuit ieșind dintr-un gât subțire și fragil, care nu mai
era acum decât un ciot cu marginile smulse.

Dar capul nu se vedea.



Da, viața mea devenise cu mult mai ciudată în ulti-
mele luni. Și, deși, după normele societății, ea nu fusese
nici înainte prea obișnuită, cel puțin nu conținea eva-
dări prin spațiu și timp, violență, mutilări și vărsare de
sânge.

De-acum, nu se mai punea problema de viață normală.

De când ajunsesem la conacul mătușii din munții
Scoției, văzusem soldați medievali care se băteau cu
săbiile însângerate. Mă împrietenisem cu o regină legen-
dară. Fusesem urmărită de un sfânt răzpunător. Pusesem
la cale o evadare din închisoare și îi ajutasem pe prietenii
mei să o readucă la viață pe mama.

Omorâsem un om.

Ăăă... poate. Mai mult ca sigur. Juriul temporal încă nu
se pronunțase pe tema asta. Faptul că fusese un adevărat
ticălos nu reușea să-mi calmeze coșmarurile îngrozitoare
pe care le aveam noaptea.



Dar această victimă era inocentă. Distrugerea ei era
doar urmarea neglijenței mele. Am inspirat adânc și am
intrat. Mi-am făcut drum printre bucăți de dantelă ruptă
și membre secționate, iar inima mea s-a sfărâmat în
bucățele mici-mici.

*Nu, mi-am spus, când am dat ochii cu criminala.
Pentru asta nu te iert. A fost un asasinat. Răzbunarea mea
cruntă o să te urmărească mereu.*



Cu un rânjet fără niciun pic de remușcare, asasina s-a
așezat pe podea în mijlocul carnagiului pe care îl produ-
sesse și, cu aerul că nu se întâmplase nimic, a început să se
lingă sub coadă.

– Vai, ce drăguț!

Pisica în trei culori a celei mai bune prietene ale mele
a ridicat un picior, cu mișcarea aceea contorsionată pe
care numai pisicile o pot face, și m-a privit cu ochii mari
și inocenți.

– Să nu-ndrăznești să te uiți așa la mine! am pufnit eu
către micul ghem de blană. Știu că tu ai fost.

Pufoșenia s-a ridicat pe cele trei picioare zdravene
și m-a privit cu mânie, pentru că îndrăznisem să o cert.
Piciorul din dreapta spate îi atârna, fiind doar un ciot, dar
asta n-o încetinea câtuși de puțin.

Mac, bunicul lui Collum și al lui Phoebe, o găsisse
la intrarea în hambar. Era udă, plină de sânge și cu un
picior zdrobit. După ce se întorsese de la veterinar, felina
preluase abuziv controlul conacului.

S-a întins leneș, arcuindu-și spinarea și căscând
ușor. Eu m-am încruntat și i-am smuls o şuviță de păr

blond din mustăți, pe care am început să i-l agit în fața ochilor.

– Ia uite, asta e dovada. Vezi? Te-am prins cu mâța-n sac.

Cu un șuierat, a ridicat o lăbuță și a lovit șuvița. Mi-am retras mâna exact la timp, ca să nu mă zgârie ghearele ascuțite ca niște ace.

Pisicuța era un diavol împelițat, eram sigură. Disprețuia pe oricine avea doi cromozomi X, deși, nu știu de ce, pe bărbați îi adora. Mac mai ales era topit după ea și o lua mai mereu cu el, un bot mustăcios ițindu-i-se din buzunarul de la vestă. Singura parte bună era că îl făcea pe Colin să se simtă prost, fiindcă îi tot apărea în cale de te miri unde și miorlăia jalnic la el s-o ia în brațe.



– De ce, am șoptit, privind cu atenție păpușa distrusă. Ce ți-a făcut?

Fusese delicată, frumoasă, veche, mult mai veche decât conacul, care era din secolul al optsprezecelea. Păpușa fără cap, împrăștiată pe podeaua dormitorului, fusese singura dovadă a originii mele. Singura amintire din copilărie.

Singura amintire tangibilă, desigur. Într-un mod care îmi dădea încă dureri de cap, trecuseră doar doisprezece ani de când cineva o smulsese dintr-o pădure înghețată și o păstrase, sperând că mi-o va putea înapoia.

Doisprezece ani, plus câteva sute.



– Hei, Hope, ai văzut-o pe Hec...

Phoebe MacPherson s-a oprit brusc în cadrul ușii. Părul ei, care mai demult era albastru electric, cu șuvițe ridicate ca niște țepi, era tuns bob, până la bărbie și vopsit într-un purpuriu țipător. Cu fața plină de pistrui, înaltă de nici un metru și jumătate și îmbrăcat cu pijamaua ei preferată, cu urși panda, prietena mea părea să aibă mai degrabă doisprezece decât șaisprezece ani, dacă n-ar fi avut sânii destul de bine dezvoltati.

A icnit când a văzut corpul sfâșiat, fără cap.

– Ooo, a gemut ea. Nu, nu, nu-mi spune că ea a făcut asta!

Am ridicat din umeri.

– Ea a fost. M-am întors, ca să nu vadă că îmi tremurau buzele. E vina mea. Probabil că am lăsat ușa deschisă.

Phoebe a îngenuncheat și a început să adune cu grijă bucățile fragile din corpul păpușii. Fâșii de mătase galbenă zburau pe deasupra podelei. Am căutat amândouă capul. Eu am fost prima care l-a zărit, îngropat pe jumătate între perne.

– L-am găsit.

Am urcat cele trei trepte de lemn și m-am întins cât eram de lungă peste saltea. Când am prins capul cu degetele, pisica a sărit și ea pe pat, ca să-și ceară premiul cel mare.

Am evitat-o și m-am așezat pe pat, privind chipul delicat, pictat, pe care îl țineam în palmă. Am început să suspin. Ce prostie, să mă supăr pentru o păpușă! Și totuși...

Am simțit blănița moale sub cot. M-am uitat în jos și am observat-o pe sora Hectare „Hecty“ MacPherson mieunând cu milă și cuibărindu-se lângă mine.

– A, nu, nu-ți accept scuzele, toantă pufoasă! Hecty m-a împins cu capul. Nici să nu te gândești să torci acum. Ești o pisică foarte, foarte obraznică.

Phoebe a urcat și ea treptele și s-a așezat de cealaltă parte, lângă mine, cu rămășițele păpușii în brațe. Am încercat să-mi alimentez furia, dar pisicuța și-a pus labele pe piciorul meu și s-a uitat la mine cu privirea aceea ca a Motanului Încălțat din desenele animate. Ce să mai fac, am gemut și m-am recunoscut învinsă, după care m-am aplecat să o scarpin între urechi, în punctul cel mai catifelat.

Ea a scos un șuierat și a încercat să-mi fure capul din mână cu dințișorii, dar l-am tras la timp. Dezamăgită, pisica a sărit jos și, cu coada băț, a ieșit tacticos pe ușă.

– Nu prea i se potrivește numele, nu? am zis. Sora Hectare era de treabă. Chestia aia e de vise rele.

– Păi, și călugărița cea bună avea gheare, nu?

– Asta cam așa e, am pufnit eu.

Cercelul din sprânceana lui Phoebe a sclipit, iar noi am zâmbit printre lacrimi la amintirea micii călugărițe care își folosisese ultimele puteri ca să ne salveze. Pentru noi, Hectare murise cu câteva săptămâni în urmă, nu acum o mie de ani. Imaginea ei, ca și a incomparabilei Eleonora de Aquitania, ne era foarte clară în minte.

Deși în cărțile de istorie se găsesc multe detalii despre viața Eleonorei, povestea sorei Hectare a dispărut în negura timpului.

Phoebe și-a tras nasul și s-a șters la ochi.

– Așa. E stricată de tot?

Am examinat capul pe care îl țineam în palmă. Din fericire, trăsăturile sculptate în lemn erau intacte, dar vopseaua era zgâriată și pe o parte avea o porțiune cheală,

de unde pisica smulsese șuvița de păr de om lipită de craniul de lemn.

– Nu, am spus, nu cred.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era cazul s-o las pe pat, în raza de acțiune a felinei. Dar mă învățasem să dorm cu păpușa. O prostie, știam bine. O copilărie. Dar era tot ce-mi mai rămăsese din „vremurile de demult“, o noțiune destul de tulbure. Și era tot ce-mi mai rămăsese de la el. De la Bran Cameron. Singura dovadă palpabilă că noi, noi ca idee de cuplu, existaserăm cu adevărat. Că ceea ce se întâmplase între noi fusese adevărat.



În fiecare dimineață, când mă trezeam, dura câteva secunde până să mă lovească amintirea lui, ca un ciocan în piept.

Nicio vorbă, în tot acest timp. De când se întorsese la mama lui, Celia Alvarez, femeia care o ținuse pe mama prizonieră în trecut și ne lăsase să murim acolo. Și, deși îi permisese lui Bran să se întoarcă la Temporal, nici nu voiam să mă gândesc la ce cazne îl supusese pentru trădarea lui.

Phoebe s-a întins și mi-a luat mâna, strângându-mi-o destul de tare ca să mă scoată din gaura neagră în care intrasem.

– Măi! Te iubește, să știi.

– A, da? M-am smuls din strânsoarea ei și mi-am masat degetele amorțite. Atunci de ce nu mi-a scris nimic de atunci? Au trecut aproape două luni. Două luni, fir-ar ele să fie!

M-am încruntat când am văzut că-și încrețește nasul și pe buze îi apare un zâmbet strâmb.

– Ce e?

– E haios cum zici tu „fir-ar“. Sună ca „firrr“.

– Mai taci!

I-am tras un ghiont în coaste, dar am început și eu să zâmbesc, fără voie.

Am rămas un moment fără să vorbim. Niciuna dintre noi nu avea habar de planurile Celiei. Când și dacă mai avea de gând să călătorească în timp. Singurul lucru pe care îl știam cu siguranță era că nu avea să renunțe niciodată să caute piatra Nonius, celebrul opal de tristă amintire despre care ea credea că poate controla entitatea numită Drumul Timpului.

Asta nu puteam permite. Dar ceea ce mă îngrijora cel mai tare era că îl cunoșteam prea bine pe Bran. Avea să-și asume riscuri aiurea, ca să ne protejeze. Pe noi. Pe mine. Și, dacă Celia îl prindea că îi zădărnicește planurile, nu mai conta că era fiul ei adoptiv. Nu aveam nicio îndoială despre ce avea să facă.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Phoebe a continuat:

– E în regulă, n-a pățit nimic. Adică, știi tu, doar vorbim despre Bran. Dacă poate cineva să iasă dintr-o situație fără scăpare, el e ăla.

Mi-am îndreptat spatele, auzind asta.

– Da, asta cam așa e. Are un dar să iasă cu fața curată din toate belelele, nu-i așa?

Când Phoebe mi-a arătat zâmbetul ei electrizant, care lumina întreaga încăpere, n-am putut să nu-i răspund pe măsură.

– Așa, fată!

M-a bătut ușor pe picior și apoi a sărit de pe pat, ocolind treptele cu un salt acrobatic. Deși micuță de statură,

prietena mea cea mai bună era foarte puternică. Am urmat-o și eu, coborând treptele în felul meu, complet lipsit de grație athletică.

– Buni poate să o repare, să știi. Phoebe mi-a luat capul păpușii din mână și l-a pus în buzunarul pijamalei, ținând corpul sfâșiat în mână. O să i-o las în camera de cusut, după care mă duc la culcare. A căscat prelung. E târziu, ar trebui să-ți faci și tu somnul de frumusețe. Arăți de parcă te-a cărat un câine de afară.

– Mersi! am spus. Dar cred că trebuie...

– Lasă scuzele și mergi la culcare, a zis ea, afișând o expresie care nu lăsa loc la alte comentarii.

În acel moment, arăta și suna exact ca Moira, așa că am ridicat mâinile în semn că mă predau.

– Bine, bine.

– Bravo! În cadrul ușii, s-a întors. De fapt, cred că o las pe prietena noastră cea vraște în atelier și pe urmă mă duc la subsol, poate reușesc să-l ademenesc pe Doug să mai lase computerul. A muncit zi-lumină în ultima vreme, nu e bine pentru sănătatea lui.

– Succes, am spus. Dar ai grijă, cred că are o relație specială cu obiectul acela.

Mi-a făcut cu ochiul, cu subînțeles.

– A, nu mă sperie chestia asta. Știu câteva mișcări grozave, nu mă depășește computerul ăla afurisit.

A ieșit legănându-se pe ușă. Am scuturat din cap, rânjind, fiindcă știam că are dreptate. Poate că geniul nostru de casă era căzut în vizuina iepurelui digital, dar o mai văzusem pe Phoebe la treabă și nu mă îndoiam că, până la final, avea să-i mănânce, literalmente probabil, din palmă.